

“Si hem de cantar les quaranta, fem-ho de manera festiva”

Aquest nou disc té una producció més treballada i coherent que els anteriors. Volíeu fer-lo més rodó?

—La consigna d'aquest disc era fer un disc on ens caguéssim en tot, com sempre, però sobretot amb temes i idearis que han sortit en els últims temps —crisi econòmica, procés d'autodeterminació— i tot unificat per un caràcter molt festiu. Recuperant, amb el nostre estil, un fenomen —que també ha caracteritzat els altres discos— que és aquest versador de jotes que va pels pobles per festes majors o esdeveniments assenyalsats i, amb sorna, picardia i gràcia, canta les quaranta amb un ritme alegre com és la jota. Nosaltres no fem jota; fem música festiva com l'*ska*, la *cúmbia* o el *reggae*, però volem donar un missatge compromès —tampoc diria panfletari, perquè no ho som.

—Més reivindicatius que en altres discos, sí que és. Cançons com “Somnis d'un Che” o “La mani”, sobre l'11 de setembre ho deixen clar.

—Sí, sí. És el disc d'una gent que s'amara de la realitat present i intenta opinar —o posicionar-se— davant de tot el que està passant.

—Per què *El món d'un mos*?

—Perquè menjar-se el món d'un mos sembla una utopia, una d'aquestes utopies que fins fa poc semblaven impossibles, i que, ara, la feina dels moviments socials ens està fent veure que, si tots sortim al carrer, podem aconseguir moltes coses. Potser no tan ràpid com voldríem ni tant com desitjaríem, però el moviment dels indignats, la plataforma antihipoteques o el procés d'autodeterminació ens ensenyen coses. Mira, ara: per un costat, la dació en pagament (no per tots els casos, d'acord); per un altre, la CUP —quatre arplegats que titllaven de quissuflautes i ara tenen tres diputats—; la imputació de la filla del rei... Aquí estan passant cosetes que semblava que no podien ser. Les crisis

Pepet i Marieta ha publicat disc nou, ‘El món d'un mos’. L'ànima i veu del grup d'Ulldecona, en Josep Bordes, repassa les cançons d'un disc que aviat presentarà a Barcelona (20 de juny), Tortosa (22 de juny) i al Festival Feslloch de Bell-lloc (Plana Alta), el 2 de juliol.

són oportunitats. Les hem d'entendre com a tals i això hem volgut transmetre en aquest disc.

—Les lletres són més madures?

—Inevitablement m'estic fent gran i em preocupen tota una sèrie de coses que abans no em feien patir. Abans estava més per la gresca i la disbauxa i ara lletrísticament, no és que hagi canviat tant l'estil de Pepet i Marieta —“Fart del teu whatsapp” és una cançó purament còmica— però hi ha una punteta més de transcendència. Parlo més de noves generacions i d'infants perquè, d'una banda, tracto amb ells professionalment però també perquè començo a tenir un desig de ser pare. I, en general, hi ha un intent de donar un missatge més compromès perquè els temps ho demanen i cal animar la gent perquè mogui soroll. Si no ens traiem nosaltres les castanyes del foc, no ens les en traurà ningú.

—En les “Jotes de l'indignat”, dieu “Esta crisi no és cap crisi, esta crisi és una estafa”.

—Parafraçant la Mònica Oltra, de Compromís, sí. És una comparació amb unes col·laboracions molt interessants...

—Una altra vegada Quico el Cèlio, el Noi i el Mut de Ferreries...

—Sí. I, una vegada més, expressant la germanor entre Catalunya —sobretot el sud de Catalunya— i el País Valencià, amb la veu de Pep Gimeno, *Botifarra*, que ens ajuda a fer aquesta jota. I a més a més, la Sílvia Ampolla, que és un exponent nou de la jota i ho fa molt bé. M'agrada molt perquè és una noia, canta molt bé i el món de la jota és ple d'homes.

—Moltes cançons tenen una sonoritat més ben reeixida, tot i tenir, com sempre, el caràcter festiu de la música de Pepet i Marieta.

—El productor és Miguel Pino, el mateix de l'últim disc. Però és cert que cada cop ens coneixem més, perquè no sols vam fer l'últim disc de Pepet sinó també un altre projecte en què vaig participar, *L'Etern Retorn*. Ara ja ens coneix molt i, si ell ja ens espren habitualment, en aquest cas encara ens ha esprenut més. Però jo crec que sobretot es nota que és un disc molt festiu.

—Però també eren festius *Xalera i La Pelu*.

—Però tan festiu com aquest, no cap. Perquè, en uns temps tan difícils, si hem de cantar les quaranta, més val que ho fem de manera agradable i festiva.

—De fet, “La mani”, que dediqueu a l'últim 11 de setembre, no està plantejada com un himne o una cançó política sinó més aviat com una crònica.

—Sí. És perquè no hem volgut ser panfletaris i hem volgut transmetre la humanitat de la manifestació de l'11 de setembre. Tot el disc és així. No m'agrada posicionar-me excessivament —home, en “La mani” ens posicionem prou— però intentem una mica ser ressò del poble en tots els seus vessants.

—“A viure la vida” és una *cúmbia*?

JUAN MIGUEL MORALES

Josep Bordes, al centre, amb ulleres: "El que em costa no és trobar la melodia i fer les lletres sinó trobar què vull dir en una cançó".

—Sí, sí. La primera cúmbia que fem. La veritat és que Pepet i Marieta és com un camp d'experimentació en què al final acabem dient: què no hem fet encara? Una cúmbia. Bé, en realitat això sempre naix d'un plantejament previ, del missatge que li vulguis donar. A mi el que realment em costa no és ni trobar melodies ni fer les lletres sinó saber què vull dir.

—En aquest cas, per exemple, què volieu dir i com heu treballat la cançó?

—Jo vaig tots els dies a treballar a un institut i, inevitablement, els xiquets m'aporten coses, sobretot ganes de viure. Amb aquesta cançó volia transmetre aquestes ganes de viure. A partir d'aquí, ja tinc clar que he de fer una cançó que parli d'això. Quin ritme em pot anar bé? Quin ritme pot encomanar vitalitat? Treballo amb molts xiquets d'origen sud-americà i n'hi ha un que és de Bolívia i cada cap de setmana se'n va amb la seva mare a ballar cúmbia. Un dia, gràcies a ell, vaig relacionar el missatge que volia donar i el ritme i d'aquí surt la cúmbia. Sempre subordinem la

música al missatge que volem transmetre. Si fos un virtuós de la guitarra faria rock progressiu, però com el que m'agrada és expressar missatges, trio els ritmes que em van més bé.

—Amb "Tornar" feu una cançó molt pop amb companys de L'Etern Retorn i el productor, en Miguel Pino.

—Sí, "Tornar" sembla una cançó d'amor, però en realitat està dedicada a les meves filloles, dues xiquetes que són capaces de fer-me oblidar tots els problemes. És un ritme pop perquè té aquest caràcter més naïf —si més no, l'estil pop d'aquesta cançó— i recorda una mica la infantesa.

—A cada disc aneu experimentant amb un idioma, a més del català. En els anteriors ho havíeu fet en anglès, en castellà i en alemany i en aquest ho feu en francès a "Le paradís". Sou poliglota?

—Sí, tot i que parlar bé, parlo bé l'anglès i l'alemany, però xampurrejo el francès i el portuguès.

—Déu n'hi do!

—Vaig estudiar traducció i m'agra-

den els idiomes. I he tingut la sort de tenir nòvies internacionals que m'han ajudat. "Le Paradís" ve del 2004, quan li faig una cançó —que musicalment no té res a veure amb aquesta— a una xica que conec a Taiwan que es deia Julie. Quan vam tornar a Europa, ella va passar un temps a Barcelona i després se'n va anar a París. Quan, ara, vull fer una cançó en francès, agafo aquella lletra però la faig a ritme de *ska* i naix "Le Paradís". Si fa no fa diu que "no hi ha millor paradís que et vulgues currar / només depèn de tu i del teu afany/ de tirar el teu amor sempre endavant". És crític amb aquella idealització que fem de vegades de llocs on no hi som. "Oi, que bé que estaria si tornés al poble", "Que bé que viuria tota la vida a Mallorca", etcètera. Realment, el paradís surt de tu, depèn de tu i et pots trobar tan bé a Barcelona com a Queretes o a València. I, en el fons, és l'ideari de tot el disc: lluita pel que vols, no et facin por les utopies; globalment es poden aconseguir coses i, personalment, també.

Alex Milian